

Steagul roșu

Anul XV
XX Nr. 4151
Duminică
17 februarie
1963
4 pag. 20 bani

Organ al Comitetului orașenesc P.M.R. Petroșani și al Sfatului popular orașenesc

Sărbătoarea harnicilor muncitori ceferiști

MARIA BANUȘ

EROILOR

Vechii războinici erau duși pe scut, și nimenea în urmă nu-i bocea. Nici noi, tovarăși, celor ce-au căzut, Cîntec de moarte nu le vom cânta.

Căci pentru bucurie au murit, și pentru piine, pentru libertate, și aceea ce iubim, ei au iubit, și-au scotit că e mai scump ca toate.

Vom spune cât e de frumoasă viața, Cîmpul, orașul, nopțile și zorii, Cum cîntă din ciocane dimineața și cite planuri mari au muncitorii.

Așa, tovarăși, îi cinștim mai bine Pe cei ce s-au jertfit ca să trăim. Cioplînd cu dalta chipul nou al rumii, Celor răpuși chip nou le dăluim.

Vom spune doar cât de frumoasă-i lumea. Soarele, vîntul, pîlpierea ceții... Așa să fie pomenirea celor Ce-n miezul muncii stau și-n miezul vieții.

ADUNĂRI FESTIVE

Ieri după-amiază în sala Teatrului de stat a avut loc adunarea festivă consacrată Zilei ceferiștilor. Despre semnificația acestui eveniment a vorbit tov. Karpinec Ioan, secretar al Comitetului orașenesc de partid Petroșani.

Adunări festive au avut loc, de asemenea în orașul Petrila, unde a luat cuvîntul tov. Negru Clement, la Institutul de mine Petroșani, unde a vorbit tov. Ghioancă Victor, secretari ai Comite-

tului orașenesc de partid Petroșani. În fata mineurilor din Lupeni a vorbit tov. Ana Ferdinand, membru supleant al Biroului Comitetului orașenesc de partid Petroșani.

Tot ieri, tov. Raica Ioan, participant la greva ceferiștilor din 1933 lăcătuș de revizie la C.F.R. Petroșani s-a înfîlțit cu aproape 200 de pionieri din Petroșani cărora le-a vorbit despre viața ceferiștilor din trecut și de astăzi.

Cifre despre muncă și viață

• De la începutul acestui an din stația C.F.R. Lupeni au fost expediate la Combinatul siderurgic din Hunedoara 70 trenuri marșrute cu peste 70 000 tone de cărbune special pentru cocs, iar din stația Bănița peste 28 000 tone de calcar siderurgic. Cele mai bune realizări la expedierea cărbunelui cocsificabil scos de minerii din Lupeni și Uricani le-au obținut muncitorii ceferiști din țara condusă de impiegatul de mișcare Negrea George.

• În anul trecut mecanicii și focșiștii Depoului C.F.R. Petroșani au economisit cca. 8.000 tone combustibil convențional, iar în anul acesta pînă în prezent cca. 600 tone cu care se pot transporta 200 trenuri pe distanța Petroșani-Simeria și retur.

• Anul trecut s-au cheltuit pentru protecția muncii 500.000 lei. Pentru anul 1963 s-au alocat în scopul îmbunătățirii protecției muncii în unitățile complexului C.F.R. Petroșani 550.000 de lei.

• Pentru ridicarea calificării și instruirea muncitorilor ceferiști din Petroșani s-au ținut la școala personalului de la depou 3 500 ore de instruc-taj.

Cuvîntarea tovarășului Chivu Stoica la adunarea festivă de la Palatul R. P. R.

TOVARĂȘI,

Clasa muncitoare, oamenii muncii de la orașe și sate, întregul nostru popor sărbătoresc astăzi împlinirea a 30 de ani de la eroicele lupte ale ceferiștilor și petroliștilor din februarie 1933 — una din cele mai grandioase bătălii de clasă purtate de proletariatul țării noastre, care au înscris o pagină de glorie nepieritoare în istoria mișcării muncitorești, a luptei poporului român pentru libertate, împotriva jugului exploatării, pentru interesele sale vitale.

Împietind revendicările economice, pentru îmbunătățirea condițiilor de viață, cu obiective politice — pentru democrație și progres social — înfruntînd teroarea sălbatică a regimului burghezo-moșieresc, clasa muncitoare din România s-a ridicat în repetate rânduri la luptă. În istoria mișcării noastre muncitorești au rămas înscrise asemenea momente eroice ca puternica demonstrație a muncitorilor de la Galați din 1916 împotriva războiului, demonstrația de la 13 decembrie 1918 a muncitorilor din București, valul revoluționar din anii 1918—1920 și lupta grevelor din această perioadă culminînd cu greva generală din 1920 care a cuprins întregul proletariat și alte categorii de oameni ai muncii. Plămădit în focul acestor bătălii, Partidul Comunist din România a condus clasă muncitoare la un șir de acțiuni revoluționare, printre care un loc de cinste îl ocupă luptele din 1929 în care și-au vărsat singele minerii din Lupeni.

Prin amploarea și caracterul lor combativ revoluționar, prin forța și nivelul organizării, prin învîntămintele bogate și efectele lor în viața socială, marile lupte din februarie 1933 au ridicat pe o treaptă mai înaltă aceste tradiții, au constituit un moment de cotitură în dezvoltarea partidului și a întregii noastre mișcări muncitorești.

În februarie 1933, clasa muncitoare sub conducerea avangărzii sale, partidul comunist și-a demonstrat forța revoluționară, s-a manifestat cu putere pe scena istoriei ca clasa socială cea mai înaintată, exponentul intereseor vitale ale întregului popor. În aceste lupte s-au întărit rîndurile partidului, legăturile sale cu masele muncitoare, s-a manifestat puternic capacitatea sa de a mobiliza oamenii muncii și a-i conduce în lupta pentru îndeplinirea misiunii sale istorice, pentru eliberarea poporului din jugul exploatării burghezo-moșierești și al înrobirii imperialiste.

Eroicele lupte ale ceferiștilor și petroliștilor au prilejuit totodată o viguroasă afirmare pe arena internațională a proletariatului român. În condiții cînd reacțiunea internațională trecuse la ofensivă cînd în Germania fusese instaurată dictatura lui Hitler și bezna fascismului începea să se întindă deasupra Europei, luptele din februarie au constituit un mesaj înflăcărat adresat proletariatului de pretutindeni, au demonstrat spiritul revoluționar și eroismul clasei muncitoare din România — detașament de luptă al marii armate internaționale a celor ce muncesc. Luptele din februarie au avut loc pe fondul crizei economice

din 1929—1933 care a bîntuit lumea capitalistă, a paralizat capacități de producție considerabile și ramuri industriale întregi, a dat cu mulți ani înapoi producția țărilor capitaliste, a aruncat în străzi milioane de șomeri, de țărani și fermieri ruinați.

Burghezia monopolistă din țările capitaliste înaintate economic a urmărit ieșirea din criză atît pe spinarea maselor muncitoare din propria țară, cît și pe seama popoarelor din țările aflate în dependența lor, orientîndu-se totodată spre fascism, ca instrumentul cel mai ascuțit împotriva libertăților democratice și al pregătirii războiului antisovietic.

Înapoierea economică și dependența Romîniei față de marile monopoluri imperialiste au făcut ca în țara noastră criza să se manifeste în mod deosebit de acut, determinînd scăderea aproape la jumătate a producției industriale, închiderea a numeroase fabrici, falimentul unui șir de întreprinderi, creșterea șomajului de masă, crăhuri bancare, toate acestea împietindu-se cu efectele grave ale crizei în agricultură.

Căutînd ieșire din dezastrul economic, guvernele burghezo-moșierești au contractat în Apus o serie de împrumuturi în condiții înrobitoare, au acceptat așa-zisul „plan de asanare” de la Geneva, faimoasele „curbe de sacrificiu” care loveau cu cruzime în populația muncitoare prin reducerea sau suspendarea plății salariilor muncitorilor și funcționarilor și concedierea a 30 la sută din numărul acestora, au concesionat trusturilor străine importante surse de venit național, au acceptat controlul direct al acestor trusturi asupra gestiunii financiare a marilor instituții de stat, ca Banca Națională, căile ferate, — România fiind astfel și mai adînc înfeudată capitalului monopolist străin.

Generațiile tinere nici nu își pot închipui suferințele îndurate de oamenii muncii în acei ani! Scăderea repetată a salariilor, concedierile masive și pensionările forțate, diferitele taxe și impozite, scumpirea articolelor de primă necesitate au dus clasa muncitoare la un grad de sărăcire de nesuportat; răsfrîngerea la sate a efectelor crizei, devalorizarea produselor agricole, povara datoriilor, impozitelor și cametelor adu seseră la ruină și infometare țărînimii; cu salariile derizorii neplătite cu lunile, funcționarii de stat, învățătorii și profesorii duceau o existență de mizerie; erau loviți și micii meseriași, micii negustori și chiar micii industriași.

În același timp, Romîniei, pion al politicii marilor puteri imperialiste, îi erau impuse sarcini militare grele, în vederea pregătirii unei noi agresiuni antisovietice. Toate acestea au intensificat procesul de pălîndere a capitalului monopolist, au dus la știrbirea suveranității și la subjugarea și mai accentuată a țării de către puterile imperialiste.

Ofensiva economică a claselor dominante împotriva nivelului de trai al maselor se împletea, pe plan politic, cu restrîngerea libertăților și drepturilor democratice. Concomitent cu votarea legilor

antimuncitorești care interziceau dreptul la grevă, cu dizolvarea sindicatelor unite, excluderea din parlament a deputaților aleși de masele muncitoare pe listele Blocului Muncitoresc Țărănesc, cercurile cele mai reacționare ale burgheziei și moșierimii sprijineau și încurajau din ce în ce mai fătîș organizațiile teroriste fasciste.

Politica reacționară, antipopulară a guvernelor burghezo-moșierești

(Continuare în pag. 3-a)

FRONTAȘI DIN COMPLEXUL C.F.R. PETROȘANI

Ștef Carol, mecanic de locomotivă

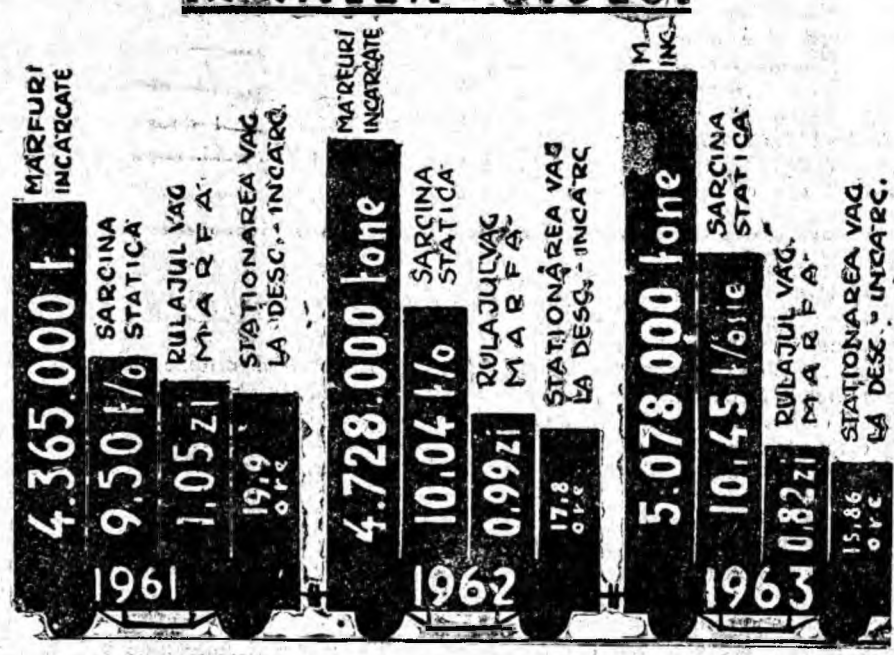
Antvals Petru, mecanic de locomotivă

Bogățeanu Nicolae, mecanic de locomotivă

Urișescu Romulus, mecanic de locomotivă

Radu Cornel, mecanic de locomotivă

Urecheatu Iosif, mecanic de locomotivă

Griober Iuliu, focșist

Kolman Francisc, focșist

Urecheatu Toma, electromecanic

Zolotaru Alexandru, șef de sector

În permanență — la nivelul sarcinilor crescînde!

In fața mesei de comandă

— Aveți Timișoara...
— Da, Petroșani, comanda 6...
De câte ori n-ați auzit în receptor aceste cuvinte. De câte ori n-ați făcut apel cerînd legătura cu cele mai îndepărtate unități feroviare din țară. Și totuși aflîndu-te în mijlocul operatoarelor din centrala telefonică, te cuprinde fără voie un sentiment de stimă și admirație pentru munca lor atât de

tiile, dispozițiile aleargă cu viteza gândului pe firele telefonice. Imediat telefonistele cu nr. 6 sau 7 îți satisfac cererea.

Alături de celelalte unități feroviare din complexul C.F.R. și micul colectiv de telefoniste își aduce aportul la îndeplinirea planului de transport. Aici realizările sînt rodnice. Lună de lună planul

IN CLIȘEU: Operativ, conștiincios...

simplă la prima vedere, dar care cere multă pasiune, simț de răspundere, atenție și răbdare.
In sala centralei telefonice pot fi văzute centralistele în tură cu căștile în fața mesei de comandă. Fiecare este promptă în acțiune. Cu o dexteritate demnă de invidiat încrucșează fișele centralei în noduri ce ți se par că nimeni nu le va mai putea desface. Informa-

de prestații este depășit cu 4-6 la sută.

Părăsind sala meselor de comandă, încerci un profund sentiment de satisfacție. E o adevărată plăcere să le vezi lucrînd pe aceste conștiincioase operatoare printre care se numără comunistele Cristescu Ioana, Pirvu Maria, Popescu Maria și Streața Ana.

Locomotiva 150 1047 a trecut cu bine cursa de probă

In compartimentul „R.R.” de la Depoul C.F.R. Petroșani e mare animație. In jurul locomotivei 150 1047 se adunaseră aproape toți meseriașii din depou și în plus mecanicii și fochiștii ce lucrează pe această locomotivă. Tocmai se terminaseră reparațiile și locomotiva trebuia să plece în cursa obișnuită de probă. Cu ocazia efectuării reparațiilor locomotivei, echipele de lăcătuși se întrecuseră care mai de care să dea numai lucru de calitate. Este știut de altfel în întregul depou că lucrările executate de lăcătușii Ciocîrlan Grigore, Pop Gheorghe și Burtea Constantin din echipa condusă de Deatcu Dumitru, au primit întotdeauna calificativul de foarte bine. Totuși acum nici unul din cei prezenți nu spunea nimic.

„Locomotiva fu scoasă afară din remiză și în esteva elipe, placa invirtitoare o întoarse spre Lupeni. Era gata de a pleca în cursa de probă. Pe buzele tuturor stătea întrebarea: „Va trece oare cu bine primul examen?”. In mod normal cursa de probă se face cu locomotiva izolată pentru a se putea urmări mai bine comportarea ei și totodată pentru a nu provoca perturbări în circulația pe calea ferată. De astă dată însă lucrurile nu stăteau așa. Iată ce se hotărîse: La ducere locomotiva putea

merge izolat, dar la înapoiere trebuia neapărat să vină cu un tren, nefiind posibilă aducerea ei izolată. Cînd auzi acest lucru maestrul cu reparațiile și inginerul depoului își îndreptară întrebătorii privirea spre mecanic. Acesta le spuse:

— Nu de mine depinde acest lucru, ci de lăcătușii care au făcut reparațiile locomotivei. Numai ei pot spune dacă se poate face aceasta sau nu. Cei trei lăcătuși împreună cu șeful lor de echipă răspunseră toți în același timp.

— La înapoiere locomotiva va putea remorca un tren. Sistem siguri de reparațiile făcute.
Și într-adevăr la înapoiere locomotiva a remorcat trenul indicat în cele mai bune condiții. A ieșit încă odată în evidență lucrul de calitate efectuat de lăcătușii din echipa lui Deatcu.

Inserarea s-a lăsat brusca peste oraș. Incet, vîietul străzi-

lor începu să se domolească. Majoritatea locuitorilor se pregăteau de odihnă. În regulatoarele de circulație din stația C.F.R. Petroșani se făcu schimb personalului. In astă seară, în fața graficului „ideal” s-a așezat operatorul „R.C.” Buhoi Iulian și înarmat cu câteva creioane de diferite culori trăsă pe grafic circulația trenurilor, așa cum o raportează impiegatul de mișcare. Totul mergea normal, coniform graficului, cum s-ar zice. Intervenția operatorului nu e necesară. Dar de îndată ce a survenit ceva în circulația trenurilor, și aceasta se întâmplă des, operatorul intervine prompt. Unele trenuri sînt oprite în stații unde nu au oprire, altele, a căror oprire nu mai este necesară, vor circula fără oprire prin unele stații.

Operatorul „R.C.” urmărește îndeaproape circulația trenurilor de călduri și marfă pentru a se putea obține o regularitate a circulației cât mai aproape de cea maximă, adică 100 la sută.
Datorită muncii depuse de toți operatorii R.C.M. Petroșani s-au

Contribuim la înflorirea orașului nostru

Vulcanul a devenit în anii regimului nostru un oraș cu însemnate obiective economice. După deschiderea ei, mina s-a dezvoltat în continuu. Anual se extrag de aici sute de mii de tone de cărbune cocsificabil și energetic. Redeschiderea minei a contribuit din plin la dezvoltarea orașului. Construcțiile economice din raza orașului și în special cu mina Vulcan, în prezent din stația Vulcan pleacă zilnic zeci de vagoane cu cărbunele extras de mineri de aici, solesc tot mai multe materiale de construcții, zeci de tone de utilaje pentru preparația Coroiști.

Toate acestea cer un volum mare de transport o strînsă colaborare a stației C.F.R. cu toate unitățile economice din raza orașului și în special cu mina Vulcan. În prezent din stația Vulcan pleacă zilnic zeci de vagoane cu cărbunele extras de mineri de aici, solesc tot mai multe materiale de construcții, zeci de tone de utilaje pentru preparația Coroiști.

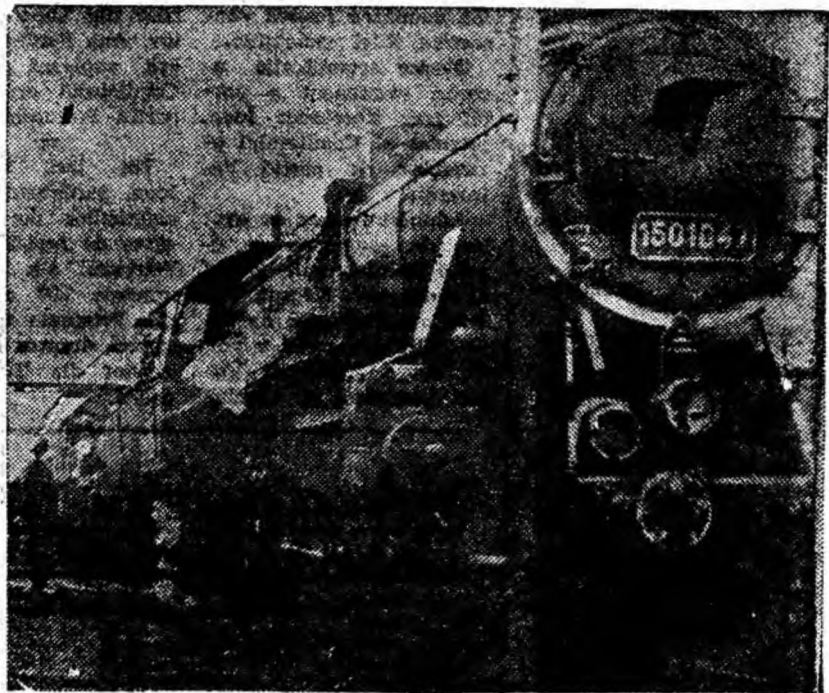
Volumul prevăzut de transport în 1963 este mai mare ca cel din 1961 cu peste 120 000 tone.

Colectivul nostru depune eforturi pentru a face față acestor sarcini, pentru a sprijini activitatea minerilor și a muncitorilor din celelalte unități economice. O dovadă grăitoare în acest sens sînt rezultatele obținute în ultimii ani. Numai în anul trecut de pildă, noi am depășit planul de transport cu 70 000 tone și am obținut pe trimestrul IV titlul de stație fruntașă. La principalii indici de transport cum ar fi timpul de încărcare — descărcare, osii încărcate și sarcina statică, am obținut realizări superioare celor prevăzute.

Traficul de transport va spori și mai mult odată cu dezvoltarea termocentralei Petroșani. Pentru a face față cu succes noilor sarcini va trebui să depunem eforturi însemnate. Și stația noastră este doar în plină dezvoltare. Pentru ca munca noastră să se desfășoare în bune condiții vom lua și o serie de măsuri tehnico-organizatorice. Angajamentul nostru este de a asigura un transport corespunzător cerințelor, de a deservi în bune condiții toate unitățile economice, contribuind astfel la înflorirea economică a orașului Vulcan.

NICOLAE HATEGAN
șeful stației C.F.R. Vulcan

Pagina realizată cu concursul colaboratorilor ziarului Iosif Crișan și Simion Basarab

Ora 12.25. Trenul de persoane Simeria — Lupeni este gata de plecare din stația Petroșani. Impiegatul Subcinski Gheorghe dă semnalul de pornire.

In plină activitate

obținut realizări importante în acest domeniu. In luna ianuarie, de exemplu, cînd timpul nefavorabil a influențat asupra circulației trenurilor, s-a obținut o regularitate de circulație de sută la sută.

„In dimuzor s-a auzit vocea impiegatului de mișcare din stația C.F.R. Vulcan. Acesta raporta că minerii din localitate au dat peste plan o cantitate însemnată de cărbune și ceru să i se aprobe să compună trenul 2 875 cu două locomotive. In mod normal acest tren circula numai cu o singură locomotivă. După înțelegerea cu operatorul de tracțiune i s-a dat aprobarea să compună trenul cu două locomotive.

Nu după mult timp și impiegatul de mișcare din stația Lupeni raporta același lucru și cerea compunerea trenului 2 881 cu două locomotive. Și acestuia i s-a dat aprobarea convenită. Abia acum începu să intervină operatorul „R.C.”. Să remorci aceste trenuri fără locomotivă în plus nu-i tocmai ușor. Pentru ca și trenurile ce pleacă din Petroșani să fie

compuse la maxim de tonaj, s-a adus o locomotivă dublă din sta-

ția Pui. In înțelegere cu mecanicul, acesta a făcut „trei duble” fără ca să mai ia apă, iar cele două trenuri de la Vulcan și Lupeni, care soseaua aproape unul după altul, s-au dublat cu locomotiva rămasă disponibilă prin aducerea locomotivei din stația Pui.

Preocupați îndeaproape de expedierea vagoanelor la timp, de compunerea trenurilor la maxim de tonaj, ceteriștii de pe raza R.C.M.-ului Petroșani au obținut și în acest domeniu realizări importante. Numai în primele 10 zile ale lunii februarie tonajul pe tren de marfă a crescut cu 7 la sută, transportîndu-se în plus 28.000 tone de mărfuri.

Preocupări asemănătoare au și operatorii „R.V.S.”. Ei se interesează în permanență de asigurarea stațiilor cu vagoane goale pentru încărcare. Ca urmare a acestui fapt în prima decadă a iunii februarie planul de încărcare a fost depășit cu 17,2 la sută și s-au încărcat în plus 22 600 tone de mărfuri.

Bătrînul ceterișt Raica Ioan povestește unui grup de tineri muncitori feroviari despre eroicele lupte din februarie 1933 ale muncitorilor ceteriști de la Grivița la care a participat.

Cuvîntarea tovarășului Chivu Stoica la adunarea festivă de la Palatul R.P.R.

(Urmare din pag. 1-a)

a dus la o deosebită ascuțire a contradicțiilor sociale — în primul rând a principalei contradicții de clasă, dintre proletariat și burghezii.

Încă în cursul anului 1929 s-au desfășurat în întreaga țară acțiuni de luptă ale clasei muncitoare, a crescut numărul grevelor în diferite ramuri ale industriei, Procesul de radicalizare cuprindea mase din ce în ce mai largi ale populației muncitoare, diferite categorii sociale, găsimu-și expresie în demonstrații și acțiuni de protest ale șomerilor, ale funcționarilor publici, ale învățătorilor și profesorilor, pensionarilor, demonstrații de stradă ale invalizilor de război etc. La sate deveneau tot mai dese actele de împotrivire ale țăranilor împotriva samavolniciei administrative, a impozitelor și taxelor apăsaute, a prețurilor de jaf la produsele agricole. Toate acestea creau premise obiective pentru desfășurarea unor acțiuni revoluționare largi, de masă și pentru unirea acestora într-un front unic de luptă sub conducerea clasei muncitoare.

Pentru îndeplinirea acestei sarcini Partidul Comunist din România trebuia să ducă o luptă pe mai multe fronturi — împotriva burgheziei, împotriva politicii reformiste oportuniste, scizioniste a virfurilor social-democrației de dreapta — iar pe de altă parte contra oportunismului și sectarismului în propriile rânduri, a manifestărilor fracționiste promovate de o serie de elemente străine de interesele poporului muncitor, strecurate în conducerea sa.

Tocmai în perioada când România intrase în criză, când proletariatul avea nevoie mai mult ca oricând de un partid revoluționar puternic, combativ și unit, provocatorii Pauker-Luximîn și Barbu, aventurieri politici care nu aveau nimic comun cu clasa muncitoare, au dezlănțuit criminala luptă fracționistă care măcina și paraliza forțele partidului. Odată cu distrugerea a numeroase organizații de partid și organizații de masă, cu deconspirarea a numeroși activiști în fața organelor represive ale statului burghezo-mosieresc, aceste lupte au agravat până la extrem tendințele sectariste, de izolare de mase de clasa muncitoare, în primul rând de proletariatul din marea industrie. Abia după lichidarea luptelor fracționiste și refacerea unității rîndurilor lui, partidul a putut trece la organizarea luptei pentru interesele economice și politice ale celor ce muncesc, pentru apărarea libertăților democratice, împotriva fascismului și pregătirilor de război.

Definind obiectivele și stabilind linia strategică și tactică în vederea desăvîrșirii revoluției burghezo-democratice și tragerii la revoluția socialistă, Congresul al V-lea al Partidului Comunist din România a dat orientarea spre întărirea legăturilor partidului cu masele muncitoare, în primul rând cu detașamentele de bază ale proletariatului — ceferiștii, minerii, petrolistii — spre întărirea organizațiilor de partid din marile întreprinderi și realizarea frontului unic de jos. În același timp, în unele hotărîri și indicații ale Congresului și îndeosebi în activitatea practică de după congres, au continuat să se reflecte tendințe sectariste, oportuniste privind problemele activității de masă, rolul sindicatelor — tendințe la a căror combatere au adus o mare contribuție luptele muncitorimii ceferiste și întreaga desfășurare a evenimentelor legate de acestea.

Concentrîndu-și atenția spre principalele detașamente ale clasei muncitoare, partidul nostru a desfășurat o intensă activitate în rîndurile muncitorimii ceferiste, care prin tradițiile revoluționare și spiritul ei combativ reprezintă partea cea mai înaintată a frontului proletar. Acțiunile de luptă ale muncitorilor ceferiști, care și-au găsit

expresie în demonstrațiile din 29 ianuarie 1931 și februarie 1932, numeroase alte acțiuni ale clasei muncitoare și diferite categorii de oameni ai muncii, organizate de partid în întreaga țară, au culminat cu glorioasele lupte de la Grivița din februarie 1933.

Aceste lupte au fost precedate de o muncă perseverentă a partidului în vederea realizării unității de acțiune a muncitorimii ceferiste. Lozincă frontului unic de jos, cu care era înarmat partidul, a prins viață și s-a transformat într-o realitate efectivă în focul luptelor ceferiștilor, cînd în arena luptei revoluționare au pășit detașamente de bază ale proletariatului, s-au ridicat cadre ieșite din rîndurile clasei muncitoare, care au adus un suflu nou și metode noi în activitatea organizațiilor partidului.

O condiție de importanță hotărîtoare pentru dezvoltarea largă a luptelor muncitorimii ceferiste, ca și a altor detașamente ale clasei muncitoare, a fost combaterea de către partid a curentelor oportuniste de dreapta și de „stînga” din propriile rînduri, exprimate în tendințele sectare de izolare și teamă de mase în neglijarea posibilităților de imbinare a muncii ilegale cu munca legală, în manifestările de subapreciere a activității în sindicatele ceferiste legale, reformiste, cit și de reducere a rolului sindicatelor la acțiuni mărunte, lipsite de perspectivă revoluționară.

O mare contribuție la lupta împotriva acestor tendințe, cit și la elaborarea și aplicarea în practică a noilor forme și metode ale activității revoluționare de masă a adus tovarășul Gheorghiu-Dej.

În anul 1931, tovarășul Gheorghiu-Dej desfășurase o vie activitate la Galați pentru realizarea unității de acțiune a muncitorimii ceferiste și închegarea frontului unic de jos. Pornind de la ideea că principala condiție a reușitei în lupta revendicativă este organizarea acțiunii pe întreaga țară a muncitorilor ceferiști, el militase, încă din acel an, pentru făurirea unui organ central de front unic al muncitorilor ceferiști. Dar această formă de acțiune n-a putut fi pusă în practică datorită tendințelor oportuniste, sectariste care se resimțeau puternic în partid.

La sfîrșitul aceluiași an, mutat disciplinar de la Galați la Dej, el duce o muncă intensă de organizare a muncitorilor ceferiști din acest oraș: ca rezultat, membrii sindicatului C.F.R. din Dej aleg o nouă conducere, pe bază de front unic de jos, cuprînzînd muncitorii comunisti, social-democrați și fără de partid; se elaborează un program de revendicări, pe care, într-o adunare extraordinară îl adoptă toți muncitorii atelierelor C.F.R. din Dej.

La începutul anului 1932, delegat de ceferiști din Dej, tovarășul Gheorghiu pleacă la București pentru a lua legătura cu muncitorii ceferiști de la Atelierele Grivița. Stabilind contactul cu Secretariatul Comitetului Central al Partidului Comunist din România, el propune crearea organului central de acțiune al ceferiștilor care să fie ales de o conferință pe țară a muncitorilor de la căile ferate — propunere ce a fost acceptată.

Conferința pe țară a ceferiștilor care a avut loc în martie 1932, a ales Comitetul Central de acțiune, alcătuit din muncitori din toate centrele feroviare. Secretar al Comitetului fiind desemnat tovarășul Gheorghiu-Dej. Crearea Comitetului Central de acțiune și adoptarea programului de revendicări politico-economice al muncitorimii feroviare din întreaga țară, a constituit punctul de plecare pentru ridicarea pe o treaptă superioară a luptei ceferiștilor.

Sub îndrumarea conducerii partidului comunist, Comitetul Central de acțiune pe țară a îndeplinit rolul de organizator și conducător nemijlocit al luptei ceferiștilor. A început o activitate intensă în rîndurile masei muncitorimii ceferiste, în toate centrele feroviare au

fost alese comitete de acțiune, cu o sferă de cuprindere tot mai largă — comitete pe atelier, pe secții, pe mai multe secții, pe întreprinderi sau depou, pe centru feroviar.

Caracteristica acestei forme noi de organizare consta în faptul că — alese pe baze democratice, în adunări deschise, de către întreaga masă muncitorească, — ele reprezentau pe toți muncitorii, indiferent de apartenența lor politică, comunisti, social-democrați, membri ai altor partide sau muncitori neorganizați fiind astfel expresia cea mai largă a unității lor de voință și acțiune. Au avut loc, de asemenea, conferințe regionale, în care delegații ceferiștilor au ales comitete regionale de acțiune.

Se făcea astfel o structură organizatorică a frontului unic de jos, cu un organ central de conducere, cu organe regionale și pe întreprindere — ceea ce crea posibilitatea cuprinderii și mobilizării întregii mase a muncitorimii ceferiste, desfășurării unor acțiuni unitare, coordonate în toate centrele feroviare din țară.

Atît în perioada de pregătire a Conferinței pe țară, cit și ulterior, tovarășul Gheorghiu-Dej a desfășurat o activitate multilaterală în principalele centre feroviare, — atît la Galați și Dej, cit și la București, Cluj, Iași, Pașcani și alte centre — pentru organizarea muncitorimii ceferiste, pentru explicarea liniei partidului, însușirea ei de către activul de partid și masa muncitorilor și înfrîngerea diferitelor influențe oportuniste, pentru aplicarea hotărîrilor Comitetului Central de acțiune și alegerea comitetelor locale, dînd exemplu de felul cum trebuie muncit în mijlocul maselor. Sub îndrumarea sa, o contribuție activă la înfăptuirea liniei partidului și crearea frontului unic de jos al muncitorimii ceferiste a adus zărlul „Lupta C.F.R.” organul Comitetului Central de acțiune.

Este un merit al partidului nostru că — în ciuda prigoanei și ilegalității, a politicii liderilor de dreapta ai social-democrației care se împotriveau colaborării cu comunistii și căutau să abată muncitorii pe calea firgulelor cu patronatul, în ciuda piedicilor puse la tot pasul de copoli siguranței și de cozile de topor ale direcției, — a reușit să realizeze politica frontului unic de jos în principalele unități și centre feroviare din țară.

Frontul unic de jos s-a dezvoltat pe baza unei munci sistematice a partidului pentru a se lega cit mai strîns de masele muncitorimii ceferiste, pentru a atrage în luptă om cu om, echipă cu echipă și secție cu secție, pornind de la cerințe concrete, imediate, de la revendicările cele mai apropiate ale muncitorilor și mobilizîndu-i la acțiuni unite pentru satisfacerea lor. Tocmai în acest fel partidul a reușit să mobilizeze mase tot mai largi, să ridice lupta lor pe trepte tot mai înalte și să-i imprime un caracter politic din ce în ce mai pronunțat, — pe baza faptului obiectiv că satisfacerea revendicărilor economice arzătoare se împletea în mod inevitabil cu lupta împotriva întregii politici reacționare a guvernului burghezo-mosieresc.

Folosind experiența acumulată în organizarea mișcării ceferiștilor, partidul și-a intensificat totodată activitatea în rîndurile altor categorii de muncitori, precum și în rîndurile șomerilor și ale păturilor mijlocii. A doua jumătate a anului 1932 a cunoscut o creștere, în forme variate, a mișcărilor populare de protest împotriva politicii guvernului național-tărănist — noul atac întreprins de acesta la începutul anului 1933 împotriva nivelului de trai al maselor, prin aplicarea celei de-a treia „curbe de sacrificiu” sporind și mai mult indignarea și revolta muncitorimii.

Acțiunile pregătitoare întreprinse de partid — adunări pe secții și ateliere, ieșiri demonstrative ale muncitorilor la direcție pentru satisfacerea unor revendicări, de-

monstrații în incinta atelierelor etc. — au evidențiat starea de spirit combativă a muncitorimii ceferiste, strămîtînd totodată centrul de greutate al organizațiilor luptei de la sediul sindicatului la locul de producție, în însăși incinta atelierelor.

Ieșirea demonstrativă din 28 ianuarie 1933 de la Atelierele C.F.R. Grivița, care a cuprins mii de muncitori și a silit direcția să accepte cererile privind plata avansului de salarii, a constituit o verificare a forțelor muncitorimii ceferiste, — cu acest prilej fiind ales comitetul de acțiune pe întreaga întreprindere și adoptat un larg program de revendicări.

Ținînd seama de gradul de radicalizare a muncitorilor ceferiști, partidul a aplicat, la greva din 2 februarie de la București, o formă înaltă de luptă a clasei muncitoare — greva cu ocuparea întreprinderii, însoțită de organizarea unei largi mișcări de solidaritate în afară. Într-o mare adunare năle de muncitori de la Atelierele Grivița și-au exprimat hotărîrea de a rămîne în ateliere pînă la satisfacerea revendicărilor lor; ei au creat gărzi de autoapărare și pichete de grevă care au luat asupra lor paza porților, împiedicînd pătrunderea poliției și spărgătorilor de grevă.

Această formă de luptă a fost aplicată concomitent și la grevele organizate în mod coordonat, ca parte integrantă a acțiunii pe țară, la Atelierele C.F.R. de la Nicolina Iași, de la Galați, Pașcani — creîndu-se perspectiva unei greve generale a feroviarilor. În același timp aveau loc într-o serie de întreprinderi din alte centre muncitorești ca Oradea, Brașov, Constanța, Brăila, greve și întruniri ale muncitorilor pentru revendicări proprii și ca solidarizare cu muncitorii ceferiști.

În fața uneia din cele mai puternice manifestări de unitate, dirigenie în luptă și solidaritate proletară, guvernul s-a văzut nevoit să înceapă tratative cu reprezentanții ceferiștilor, care au obținut renunțarea la scăderea salariului cu 12 la sută proiectată de guvern, redobîndirea drepturilor anulate anterior, recunoașterea comitetului de întreprindere ca organ permanent de reprezentare a muncitorilor.

Întreaga desfășurare a luptelor muncitorimii ceferiste a avut un ecou puternic și în rîndurile altor detașamente ale clasei muncitoare, îndeosebi ale petrolistilor din Valea Prahovei, de asemenea, greu loviți de criză și de măsurile monopolurilor străine. În cursul lunii ianuarie au avut loc puternice greve la „Orion”, „Astra Română”, „Unirea”, însoțite de manifestații pe străzile orașului Ploiești. La 1 februarie au declarat grevă cu ocuparea întreprinderii muncitorii de la „Romino-Americană”, în jurul rafinării adunîndu-se și cei din alte întreprinderi petroliere. De la ciocniri violente de stradă cu jandarmii și poliștii, muncitorii petrolisti au ajuns la asaltarea localului poliției din Ploiești, unde se găseau arestați delegații lor pe care i-au eliberat prin forță.

Văzînd în amploarea și orientarea luptelor muncitorești o primădie pentru înseși temelile politice ale regimului burghezo-mosieresc, clasele exploatoare au recurs la măsuri teroriste — decretarea stării de asediu, interzicerea Comitetului Central de acțiune al muncitorilor ceferiști, a comitetului de fabrică și a comitetului de grevă de la Grivița, a comitetelor de acțiune ale șomerilor, a comitetului antirăzboinic, a sindicatelor și tuturor celorlalte organizații muncitorești neafiliate la Confederația sindicală reformistă, suspendarea ziarelor muncitorești. Deși partidul comunist era ilegalizat din 1924, de aproape 10 ani, în februarie 1933 a fost decretată o nouă „desfilintare” a lui — ea și cum aceasta sau „desfilintările” care au urmat, puteau suprima legile evoluției istorice,

dezvoltarea clasei muncitoare și a partidului ei comunist!

Exprimînd panica și deruta claselor exploatoare, unul din autorii legii stării de asediu, Armand Călinescu, spunea: „Mișcarea comunistă este o mișcare de mase și urmărește răsturnarea însăși a societății actuale. Noi am venit cu starea de asediu, pentru a preîntîmpina o insurecție comunistă, care se pregătea”. După cum se vede, nici prigoana și persecuțiile anticomuniste, nici măsurile antidemocratice, reacționare, înrădăcinate de mult în viața politică a țării, nici lipsa drepturilor și restrîngerea libertăților cetățenești, caracteristice „democrației” burgheze ciuntită și fătarnică nu le mai erau suficiente și nu mai inspirau siguranță claselor exploatoare; în stare de asediu, tribunalele și curțile marțiale, judecățile sumare, în statornicirea unui regim militar de represune — iată în ce își vedeau salvarea exploatoarea, recunoscînd prin înseși aceste măsuri că sînt asediați de masele populare conduse de comunisti!

La rîndul său, primul ministru Vaida-Voevod declara în parlament: „trebuie salvată țara trecînd peste toate legile, peste toate regulamentele, peste toate constituțiile. Fie dictatura, dar țara trebuie salvată”. Să fie încălcate și azvîrlite peste bord chiar și legile și constituția antidemocratică. Să se institue dictatura cea mai riguroasă, să se transforme asasinatul în masă și împușcarea muncitorilor, ca la Lupeni, în metodă permanentă de guvernămînt, la aceasta îndemna „nașul” Gărzii de fier, figură sinistră a reacțiunii burghezo-mosieresti — doar — doar se va „salva țara”, adică privilegiile și huzurul asupritorilor, dominația capitalului monopolist!

Împotriva acestor sălbătece măsuri represive, partidul a stabilit să se treacă la organizarea unor noi acțiuni, care să imbine apărarea revendicărilor cîstigate cu lupta împotriva stării de asediu, a terorii și fascismului, pentru drepturi și libertăți democratice. În aceste împrejurări, plenara largită a Comitetului Central de acțiune, care a avut loc la începutul lunii februarie 1933, a hotărît măsuri pentru declanșarea unui nou val de greve, la Atelierele Grivița și în centrele feroviare din țară.

Astfel, în ziua de 13 februarie au declarat grevă, cu ocuparea atelierelor, ceferiștii din Cluj; populația muncitoare a orașului s-a aflat adătură de lupta lor, colesînd ajutoare, organizînd greve demonstrative și demonstrații de stradă. În cursul cărora au avut loc ciocniri cu poliția și jandarmii. Viguroase acțiuni de luptă începuseră la Iași, Oradea, Timișoara și în alte orașe.

Încercînd să preîntîmpine noua grevă proiectată la Grivița și să decapiteze lupta întregii muncitorimii ceferiste, guvernul a trecut la arestarea, în noaptea de 14 spre 15 februarie, a conducătorilor ceferiștilor, membri ai Comitetului Central de acțiune, în frunte cu tovarășul Gheorghiu-Dej, membri ai organelor locale ale Partidului Comunist din România și Ununii Tineretului Comunist, ai comitetelor de acțiune, ai comitetelor sindicale. Dar această nouă măsură represivă nu numai că nu a putut să împiedice desfășurarea acțiunii hotărîte, ci a îndrîjit și mai mult masele muncitorilor ceferiști, sporindu-le hotărîrea de luptă.

În dimineața zilei de 15 februarie, muncitorii de la Grivița, dînd un minunat exemplu de unitate proletară, curaj și eroism de masă, declară grevă, ocupînd întreaga incintă a atelierelor și cerînd respectarea cuceririlor lor din 2 februarie, imediată eliberare a conducătorilor lor arestați, ridicarea stării de asediu, existența liberă

(Continuare în pag. 4-a)

Cuvîntarea tovarășului Chivu Stoica la adunarea festivă de la Palatul R.P.R.

(Urmare din pag. 3-a)

și sindicatului și comitetului de fabrică.

Deasupra Bucureștiului, care lua-se aspectul unui oraș asediat, răsună fără întrerupere, vibrant, sunetul sirenei de la Grivița, pătrunzând în inimile oamenilor muncii și răscolind toată populația muncitorească. Valuri, valuri, mii de muncitori se revărsau spre ateliere, încît pînă departe, străzile din jur deveniseră o mare de oameni. Manifestându-și solidaritatea, muncitorii din diferite întreprinderi ale Capitalei au organizat intreruperi ale lucrului și greve de scurtă durată, trimiterea de delegații și de mesaje greviștilor, stringerea de alimente și ajutoare. Muncitorilor li s-au alăturat pături largi ale populației Capitalei — intelectuali, studenți, meseriași, mici comercianți, funcționari, țărani din sate apropiate.

Amploarea și combativitatea fără precedent a luptelor de la Grivița, perspectiva extinderii lor în întreaga țară au alarmat cercurile guvernante; au avut loc interminabile consfătuiri ministeriale, în jurul atelierelor a fost adusă armata, care a îndepărtat mulțimea ce bara accesul spre ateliere; între populație și trupe au avut loc ciocniri. În zorii zilei de 16 februarie, la refuzul hotărît al muncitorilor de a părăsi atelierele, autoritățile ordonă deschiderea focului; zeci și sute de muncitori cad uciși și răniți de gloanțe, peste 2.000 fiind arestați.

Imediat, în întreaga țară vestea represiunii de la Grivița a ridicat un uriaș val de solidaritate, care s-a exprimat în greve, demonstrații, manifestații de stradă în orașe și centre muncitorești, stringerea a zeci de mii de iscălituri de protest, publicarea de articole și declarații în presă în sprijinul muncitorimii ceferiste, ajutorarea materială a arestaților, cu participarea cercurilor largi ale opiniei publice.

Niciodată poporul muncitor nu va uita jertfa de luptă a muncitorimii ceferiste, al cărei sînge, ca și al tuturor eroilor clasei muncitoare, cimentează temelii edificiului luminos al României socialiste de astăzi!

Propun, tovarăși, ca în amintirea ceferiștilor, ca și a tuturor celor căzuți în lupta pentru libertatea și fericirea poporului român, să păstrăm un moment de reculegere! (Întreaga asistență, în picioare, păstrează un minut de reculegere).

TOVARĂȘI,

Cu toată reprimarea singeroasă și teroarea dezlănțuită împotriva mișcării muncitorești, eroicele lupte ale ceferiștilor și petroliștilor au constituit, atît prin rezultatele lor imediate, cît și prin influența profundă pe care au avut-o asupra desfășurării ulterioare a evenimentelor, o mare victorie politică a proletariatului.

Sălbatica represiune de la Grivița nu a înfrînt voința de luptă a clasei muncitoare. Dinpovrivă, anii care au urmat au cunoscut o continuă creștere a acțiunilor de luptă muncitorești.

Luptele purtate de clasa muncitoare în februarie 1933 au dat o grea lovitură regimului burghez-moșieresc. Au adîncit procesul de subzire a acestuia. Urmarea imediată a fost demisia guvernului de „mină forte” al lui Vaida-Voevod, în care virfurile reacțiunii din țară și de peste hotare își puseseră mari speranțe, frînarea ofensivei capitaliste împotriva nivelului de trai al celor ce muncesc și satisfacerea unor revendicări ale acestora, renunțarea la aplicarea „planului de la Geneva”, retragerea controlorilor străini.

Luptele din februarie au însușit forțele democratice antifasciste; au întîrziat cu un șir de ani fascizarea țării. A fost aminată a-

plicarea planurilor de creare a unei „noi așezări constituționale”, elaborate la începutul anului 1933, care trebuia să înlăture regimul partidelor poitige și să consfințească instaurarea dictaturii regale.

În februarie 1933 existau condiții ca, alături de ceferiștii din ateliere, să fie atrași în luptă și muncitorii din celelalte sectoare de activitate ale C.F.R.; era, de asemenea, posibil ca luptele ceferiștilor și petroliștilor să se transforme într-o grevă generală, cu solidarizarea în jurul lor a celor mai largi pături ale populației, a acțiunilor de luptă ale țărănimii. Dacă aceasta nu s-a realizat, dacă și în perioada consecutivă luptelor din februarie rezultatele dobîndite pe linia întîririi legăturilor partidului cu masele n-au fost pe deplin fructificate, cauza rezidă în puternicele rămășițe ale oportunistului, sectarismului, tendințelor de izolare de mase care mai existau în activitatea partidului și a conducerii sale din acea vreme.

Procesul inscenat conducătorilor muncitorimii ceferiste și petroliștilor s-a transformat într-o tribună de demascare a regimului burghez-moșieresc, de propagare a politicii partidului comunist, ca apărător curajos și ferm al intereselor celor ce muncesc. Deși în lanțuri, acuzații — prin cuvîntul lor care dezvăluia adevărul despre viața de mizerie, suferințe și robie a oamenilor muncii, arăta telurile de luptă ale partidului — au devenit ei înșiși acuzații. Cînd, la unul din interogatori, comisarul regal i-a cerut „să răspundă la întrebări, nu să acuze”, tovarășul Gheorghe Gheorghiu-Dej, a răspuns: „...nu eu acuz! Poporul muncitor acuză! Și el trebuie să afle — mai ales din această sală — că, cu orice împotriviri, va veni vremea răspunderilor pentru acei care i-au hărăzit o soartă de robi”. Iar amenințarea președintelui că va suspenda dezbaterile își atrage răspunsul: „Acesta este un proces istoric care nu poate fi suspendat. El va înceta, pur și simplu, odată cu înlăturarea exploatații”. Și într-adevăr, tovarăși, marele proces istoric al luptei poporului pentru libertate nu s-a sfîrșit atunci — el a continuat și a dus la condamnarea pe vecii vecilor a regimului de exploatare și asupra în țara noastră!

Prin largă acțiune de solidaritate a maselor muncitorești, prin cuvîntul sutelor de martori care, înfruntînd amenințările și persecuțiile, veneau la proces din toate colțurile țării pentru a-l apăra pe conducătorii ceferiștilor și petroliștilor și a-și exprima adevărul la lupta lor, prin nenumăratele mesaje, moțiuni, scrisori provenind din rîndurile a diferite categorii sociale și care cereau eliberarea arestaților, procesul a constituit o continuare, cu alte mijloace, a eroicelor lupte din februarie 1933.

TOVARĂȘI,

Luptele ceferiștilor și petroliștilor din 1933 au exercitat o înfrîngere profundă asupra întregii dezvoltări ulterioare a mișcării revoluționare din țara noastră, asupra istoriei patriei.

Pentru clasa noastră muncitoare luptele din februarie au însemnat o mare școală de educație revoluționară, au contribuit la ridicarea puternică a conștiinței sale de clasă; ele au arătat în mod deosebit de pregnant că forța clasei muncitoare stă în unitatea ei, că unitatea de acțiune este o condiție esențială pentru asigurarea rolului ei conducător în lupta împotriva claselor exploataatoare.

Luptele din februarie au dat o lovitură oportunistului și reformismului din mișcarea muncitorească; pentru clasa muncitoare a devenit mai clar că năzuințele ei de eliberare din jugul exploatații și asuprairii își pot găsi realizarea

numai sub conducerea partidului comunist, pe calea luptei revoluționare, calea marxism-leninismului.

Clasa muncitoare s-a manifestat, pe arena vieții politice, ca singura forță socială capabilă să unească în jurul său pe toți cei ce muncesc, să-și asume rolul de conducător al poporului muncitor în lupta de eliberare. În timp ce clasele exploataatoare și partidele lor politice se afundau tot mai adînc în mlaștina trădării intereselor naționale și aservirii țării, clasa muncitoare, în frunte cu partidul comunist, și-a demonstrat patriotismsul fierbinte, hotărîrea de luptă pentru apărarea suveranității și independenței naționale. Aceasta a făcut să crească puternic rolul clasei muncitoare ca forța cea mai înaintată a societății și prestigiul partidului comunist în rîndurile celor ce muncesc.

Asasinatul în masă împotriva ceferiștilor, samavolnicile și măsurile represive împotriva întregii muncitorimii și a altor pături ale oamenilor muncii, încălcarea brutală a celor mai elementare drepturi cetățenești, ofensiva împotriva nivelului de trai al celor ce muncesc — toate acestea au slăbit influența în mase a partidelor burgheze indeosebi a partidului național-tărănesc.

O covîrșitoare însemnată au avut luptele din februarie în viața partidului.

În cursul și în urma luptelor din februarie, partidul s-a legat strîns de detașamentele de bază ale clasei muncitoare. El s-a întărit prin intrarea în rîndurile sale a celor mai combative și mai revoluționare elemente proletare, lucru de o deosebită importanță dată fiind situația nesatisfăcătoare a compoziției sociale a partidului lăsată moștenire de luptele fracționiste.

În luptele din februarie și în cele desfășurate în anii ce au urmat, din rîndurile clasei muncitoare s-au ridicat numeroase cadre de conducători revoluționari căliți, legați inseparabil de masele muncitorești și cu o bogată experiență a activității nemijlocite în rîndurile acestora. Cadrele ridicate în această perioadă au avut un rol de bază în întărirea partidului, în călirea lui politico-ideologică, în sudarea unității de nezdruccinat a rîndurilor lui, ceea ce a dat partidului posibilitatea de a conduce cu succes lupta pentru răsturnarea dictaturii fasciste, pentru desfășurarea revoluției populare și construirea socialismului. Capacitatea de organizare a maselor muncitoare, clarviziunea politică, înalta principialitate și dîrzenia neînduplecată în fața dușmanului, fidelitatea față de interesele clasei muncitoare, ale poporului, sînt trăsături caracteristice ale acestor cadre, avînd în frunte pe tovarășul Gheorghe Gheorghiu-Dej.

Luptele ceferiștilor și petroliștilor au constituit un izvor bogat de învățăminte pentru toate sectoarele de activitate ale partidului, l-au îmbogățit cu experiența deosebit de prețioasă a organizării unor acțiuni revoluționare de mare amploare. Apliceînd în viață aceste învățăminte, partidul a organizat și condus în anii care au urmat numeroase acțiuni de masă — greve, manifestații și demonstrații ale proletariatului, mișcări țărănești, ale păturilor mijlocii orășenești.

Luptele din februarie au contribuit la dezvoltarea legăturilor partidului în rîndurile diferitelor pături sociale. Aceasta s-a vădit în anii 1934—1937 prin crearea unui șir de organizații legale, cu caracter democratic progresist, antifascist, cu participarea unui mare număr de intelectuali, scriitori, oameni de știință și cultură, în rezultatele obținute de partid pe calea făuririi în această perioadă a unui larg front popular antifascist.

Ecoul pe care l-au avut aceste lupte în rîndurile țărănimii și-a găsit expresie în înființarea, în

1933, a Frontului Plugarilor, organizație democratică a țărănimii muncitoare, care încă în 1934 a încheiat un front comun de luptă cu partidul comunist, în intensificarea acțiunilor țărănești de luptă.

Desfășurîndu-se în plină perioadă a crizei economice mondiale și fiind îndreptate nu numai împotriva capitalului autohton, ci și a pozițiilor deținute în țara noastră de monopolurile și băncile străine, împotriva pregătirii războiului antisovietic, luptele din februarie au avut o mare importanță internațională, au lovit în politica și în interesele imperialismului. A crescut prestigiul internațional al clasei muncitoare din România, mișcarea comunistă a dat o înaltă apreciere luptelor muncitorimii ceferiste. Organul de presă al Internaționalei Comuniste scria că luptele ceferiștilor și petroliștilor „Vor intra în istoria mișcării muncitorești internaționale ca una din paginile ei minunate”.

Ca primă ridicare a proletariatului după instaurarea dictaturii hitleriste în Germania, luptele din februarie au demonstrat că clasa muncitoare este principala forță a luptei antifasciste; numeroase partide comuniste și muncitorești, subliniind aportul pe care formele și metodele de organizare și de luptă folosite de proletariatul român l-au adus la îmbogățirea tezaurului comun de experiență revoluționară al clasei muncitoare, au rătat totodată că aceste lupte prezintă un exemplu însuflețitor și un îndemn pentru proletariatul propriu. „În această perioadă — arăta în Apelul său Comitetul Internațional al muncitorilor feroviari — eroica luptă a muncitorilor feroviari romîni constituie un semnal. Pentru muncitorii feroviari din toate țările, ea este dovada că forța clasei muncitoare este imensă și de neînvingat atunci cînd este unită, avînd la bază frontul unic revoluționar”.

„Orice muncitor — scria organul Partidului Comunist englez, ziarul „Daily Worker” din 18 februarie 1933 — va vedea în acest eroism al muncitorilor romîni o reflectare a hotărîrii de a lupta, cu orice risc, împotriva forțelor reacțiunii capitaliste din toate țările. Noi ridicăm făclia aprinsă, ținută de tovarășul nostru muncitor din România, și o ducem înainte în lupta contra „propriei noastre” clase dominante”.

Însuflețită de ideile internaționalismului proletar, clasa muncitoare de pretutindeni și-a manifestat activ solidaritatea cu muncitorimea romînă. Cu o mare forță s-a făcut auzit glasul frătesc al poporului sovietic, mii de mesaje de solidaritate au venit din Franța, Cehoslovacia, Polonia, Bulgaria, Ungaria, Grecia, Anglia, Italia și alte țări ale Europei; ale Americii, Asiei, Africii, din Australia. Cercuri largi ale opiniei publice democratice, reprezentanți marcanți ai culturii mondiale și-au exprimat simpatia față de eroicii muncitori de la Grivița, au protestat împotriva asasinatului în masă, împotriva politicii teroriste a guvernelor burghezo-moșierești.

TOVARĂȘI,

Privite în perspectiva istorică, luptele din februarie 1933 sînt premergătoare marilor bătălii revoluționare care au dus clasa muncitoare din țara noastră, în fruntea maselor oamenilor muncii, la victoria asupra claselor exploataatoare.

În anii întunecați ai dictaturii fasciste, cînd România a fost tirită în prăpastia războiului criminal antisovietic, clasa muncitoare în frunte cu partidul comunist ținînd sus steagul apărării intereselor naționale, a desfășurat o neobosită activitate pentru unirea și mobilizarea tuturor forțelor patrioțice în lupta împotriva dictaturii antonesciene și a ocupanților hitleriști.

Uriașul potențial revoluționar al clasei noastre muncitoare și maselor largi ale oamenilor muncii, care și-a găsit expresie în luptele din februarie 1933, s-a manifestat din plin, în desfășurarea insurecției armate de la 23 August 1944 și a revoluției populare care i-a urmat, în lupta dinstaurarea poporului român pentru instaurarea regimului democratic-popular și construirea socialismului.

S-a schimbat fundamental înfățișarea patriei noastre, România a devenit o țară înaintată, cu o industrie și o agricultură socialistă în plină dezvoltare, cu o cultură înfloritoare. În țara noastră, în care a fost lichidată exploatarea omului de către om oamenii muncii trăiesc o viață nouă, ca stăpîni ai propriilor destine bucurîndu-se de roadele muncii lor, de rezultatele dezvoltării continue a economiei naționale.

Cea mai măreață cucerire a poporului, care umple de mîndrie inimile oamenilor muncii, este victoria deplină a socialismului. S-a înfăptuit astfel idealul pentru care au luptat cei mai buni fii ai poporului muncitor, pentru care au înfruntat teroarea sălbatică, prigoana ilegalității temnitele și lagărele, pentru care mulți dintre ei și-au jertfit viața — figuri luminoase de eroi, păstrate pe veci în inima clasei muncitoare, în filele istoriei de luptă a poporului român!

Eroica noastră clasă muncitoare continuînd cu cinste, în noile condiții istorice, glorioasele ei tradiții revoluționare își îndeplinește cu deplin succes misiunea de forță conducătoare a societății noi. Într-o unitate de nezdruccinat, clasa muncitoare, țărănimea, intelectualitatea muncescă, însuflețite concentrîndu-și toate forțele spre înfăptuirea mărețului program trasat de Congresul al III-lea al partidului în vederea desăvîrșirii construcției socialiste și trecerii treptate la comunism.

Întregul popor unează cu mărginită încredere și dragoste Partidul Muncitoresc Român, în care vede pe conducătorul său ferm și încercat, călit în lupte. Sudat printr-o coeziune interioară de nezdruccinat, legat indisolubil de masele muncitoare, partidul nostru este astăzi mai puternic ca oricînd.

Călăuzindu-se neabătut, cu fidelitate, după învățătura lui Marx, Engels, Lenin, Partidul Muncitoresc Român militează consecvent pentru întărirea unității de luptă a mișcării comuniste mondiale, pe baza principiilor marxism-leninismului, pentru continua întărire a prieteniei frățești și a unității popoarelor marii comunități a țării socialiste, pentru triumful principiilor coexistenței pașnice, pentru victoria cauzei socialismului și păcii.

Oamenii muncii din țara noastră, care și-au cucerit libertatea cu prețul atitor jertfe de sînge, sînt pătrunși de sentimentele solidarității cu clasa muncitoare internațională, cu frații lor de clasă din țările capitaliste, cu popoarele care luptă pentru sfîrșirea jugului colonial, cu toți cei care în lumea întregă luptă pentru libertate și progres social, pentru pace.

TOVARĂȘI

Tradițiile revoluționare ale poporului român, amintirea eroicelor lupte ale ceferiștilor și petroliștilor însuflețesc pe oamenii muncii din țara noastră în munca lor plină de elan, sub steagul partidului, pentru dezvoltarea marilor cuceriri revoluționare, pentru înflorirea Republicii Populare Romîne, pentru obținerea unor noi și noi victorii, cît mai strălucite, pe drumul desăvîrșirii construcției socialiste în scumpa noastră patrie! (Cuvîntarea a fost subliniată în repetate rînduri cu aplauze puternice).